

lovaný V. P. byl ustanoven zástupcem přednosty celního úřadu, nýbrž že přednostu zastupoval, totiž že v jeho zastoupení konal úřední činnost a dále, že toto zjištění je v souhlase s výpovědí obžalovaného V. P. při hlavním přelíčení u prvního soudu, kde tento obžalovaný použil týchž výrazů, které uvedl odvolací soud ve svém zjištění. Ostatně pro ustálení náležitosti přečinu podle § 471 tr. zák. není rozhodno, zda obžalovaný V. P. byl ustanoven zástupcem přednosty celního úřadu, nýbrž stačí, když — jak zmateční stížnost sama uvádí — byv přidělen ke konání pomocné služby u celního úřadu, převzal vykonání služebního úkonu, při němž se dopustil porušení své úřední povinnosti. I kdyby obžalovaný V. P. nebyl oprávněn odbaviti zásilku v celním řízení, avšak tento úkon na sebe převzal v úřadě, kterému byl službou přidělen, je zodpovědný pro porušení úřední povinnosti při provádění tohoto úkonu. Bezprávné převzetí určitého úředního úkonu za účelem porušení úřední povinnosti bylo by jen přitěžující okolností.

Čís. 4993.

Šetřil-li tiskař předpisů §§ 9 a 17 zákona o tisku, nepřichází jeho zodpovědnost podle čl. III. čís. 3 a 5 zák. čís. 142/1868 ř. zák. (v doslovu § 42 zák. na ochr. rep.) v úvahu; nelze tu použít ani obdoby čl. III. čís. 1 cit. zák. (čl. IV. uv. zák. k tr. zák.).

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Zm I 733/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil po ústním líčení z podnětu zmateční stížnosti obžalovaného podle § 290 tr. ř. napadený rozsudek, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 42 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. na ochranu republiky a čl. III. čís. 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a ve věci samé rozhodl tak, že poukázal na výrok napadeného rozsudku, jímž byl stěžovatel podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin rušení obecného míru podle § 14 čís. 1, 4, 5 zákona na ochranu republiky a přečin šíření nepravdivých zpráv podle § 18 čís. 2 téhož zákona.

Důvody:

Skutková podstata přečinu zanedbání povinné péče podle čl. III. čís. 3 a 5 zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky, jímž byl stěžovatel jako tiskař uznán vinným, předpokládá, že stěžovatel při tištění tiskopisů, jež svým obsahem zakládaly skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu podle §§ 1, 3, 5 čís. 1, 6 čís. 2 a 3, 14 čís. 1 a 2, 15 čís. 3 nebo 16 čís. 2 zákona na ochranu republiky, nešetřil předpisů §§ 9 a 17 zákona o tisku. Tomu tak v souzeném případě není. Z tiskopisů samých — z rozsudku vyplývá, že byly při hlavním přelíčení čteny, ač protokol o hlavním přelíčení se o tom nezmiňuje — je patrné, že obsahují náležitosti, předepsané § 9 tiskového zákona; pokud jde o otázku porušení předpisu § 17 tiskového zákona, jest ji zodpověděti záporně, když rozsudek zřejmě předpokládá a ze spisů též najevo vychází, že povinné výtisky byly včas úřadu ode-

vzdány. Za tohoto stavu věci nepřichází tu proto trestní odpovědnost stěžovatelova jako tiskaře podle čl. III. čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. zák. již z těchto důvodů vůbec v úvahu a není proto potřeba ještě uvažovati o tom, zda obsahem pozastavených tiskopisů byla naplněna některá ze skutkových podstat uvedených trestných činů, či nikoliv.

Napadený rozsudek je však vadný po stránce právní i potud, že, ač uvádí, že stěžovatel »přesně vzato« se přečinem zanedbání povinné péče podle čl. III (čís. 3 a 5) zákona čís. 142/1868 ř. zák. neprovinil, přece dospěl ku přesvědčení o vině obžalovaného podle obdoby čl. III čís. 1 cit. zákona. V tomto směru stačí poukázat na striktní předpis čl. IV. uv. zákona k tr. z., podle něhož je nepřípustno vytvářeti nové skutkové trestní podstaty obdobou. Trpí proto napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle čl. III. čís. 3 a 5 zákona čís. 142/1868 ř. zák. a § 42 zákona na ochranu republiky zmatkem čís. 9 a) § 281 tr. ř., ku kterému bylo podle § 290 tr. ř. přihlížeti z moci úřední, ač s uvedených hledisek nebyl uplatňován. Důsledkem toho bylo již proto rozsudek ve výroku tom zrušiti, aniž bylo třeba obírat se vývody zmateční stížnosti, a ve věci samé rozhodnouti, jak ve výroku uvedeno. Se zprošťujícího výroku ohledně tohoto činu sešlo, neboť stěžovatel byl již zproštěn obžaloby na něho podané pro týž čin, jen jinak kvalifikovaný, takže stačil poukaz k této osvobozující části napadeného rozsudku.

Podotknouti dlužno dále, že rozsudek klade hlavní důraz na to, že stěžovatel tiskopis vědomě rozšiřoval proti záповědi, vyřknuté nálezem soudcovským a řádně vyhlášené, máje tu, jak z těchto vývodů vyplývá, zřejmě na mysli druhý případ čl. III. čís. 3 zákona čís. 142/1868 ř. zák., pokud se týče § 24 tiskového zákona. Než po této stránce nelze se nejvyššímu soudu napadeným rozsudkem věcně obírat, poněvadž uvedené zákonné ustanovení pomýšlí na jinou činnost a také rozsudek tu obžalovaného odsuzuje pro jiné faktum, než na které zněla obžaloba; podle § 288 čís. 3 tr. ř. může nejvyšší soud položití svému rozhodnutí za základ jen skutečnosti, které zjistil sborový soud prvé stolice nepřekročiv obžalobu (§ 281 čís. 8 tr. ř.).

Čís. 4994.

Stvrzenky puncovního úřadu o předloženém zlatém zboží jsou veřejnými listinami ve smyslu § 199 d) tr. zák.

Poškození Národní Banky v jejím právu na správu měny.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Zm I 862/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 17. srpna 1932, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Péče o čsl. měnu byla Národní bance svěřena zákonem ze dne 14. dubna 1920, čís. 347 sb. z. a n. Z tohoto zákona (obsahujícího i stanovy